

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Rączkowski
Sędziowie:	SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Robert Wróblewski (spr.)
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Beaty Lorenc – Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r.

sprawy **S. E. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

Ł. Z.

oskarżonego z art. 258 § 1 i 3 k.k., art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

B. C. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 274 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 270 § 3 k.k.;

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 2 października 2013 r. sygn. akt III K 436/10

I. zaskarżony wyrok, wobec oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z., utrzymuje w mocy,

II. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. E. (1) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania,

III. zasądza od oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza opłatę za to postępowanie:

1) oskarżonemu **B. C. (1)** - 840 złotych,

2) oskarżonemu **Ł. Z.** – 680 złotych.

UZASADNIENIE

B. C. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od października 2005 roku do stycznia 2007 roku w rejonie B., Z., W. i innych miejscowościach, brał udział w kierowanej przez T. K. zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: S. K. (1), S. E. (2), S. K. (2), S. K. (3), A. (...), (...), P. D. (1), S. B., R. (...), M. (...), Z. K. (1), A. C., A. S., S. B., I. S. (1), B. S. (1), J. (...), M. P. (1), P. R. i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na organizowaniu obywatelom Ukrainy przekroczenia wbrew przepisom granicy państwowej z Polski do Czech oraz z Polski do Niemiec,

to jest o czyn z art. 258§1 k.k.

II. od października 2005 r. do stycznia 2007 r. w rejonie Z., B., W. i innych miejscowościach działając w warunkach czynu ciągłego, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, organizował nie mniej niż kilkadziesiąt razy przekroczenia wbrew przepisom granicy państwowej z Polski do Czech oraz z Polski do Niemiec obywatelom Ukrainy i innych państw w ten sposób, iż działając na zlecenie T. K., za pośrednictwem Z. K. (2), a także na zlecenie W. R. (1) pozyskiwał dokumenty, w szczególności polskie paszporty oraz dowody osobiste, które bądź przerabiał w celu użycia za autentyczne bądź jako dokument stwierdzający tożsamość innej osoby zbywał obcokrajowcom, w celu wykorzystania ich podczas kontroli granicznych w trakcie przekraczania wbrew przepisom granicy państwowej RP lub na terytorium państw Europy Zachodniej w celu zalegalizowania ich pobytu,

to jest o czyn z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 270§ 1 k.k. i art. 274 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w związku z art. 65§1 k.k.

III. w dniu 29 stycznia 2007 roku w Z. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w miejscu swojego zamieszkania czynił przygotowania do popełnienia czynu zabronionego polegającego na podrabianiu i przerabianiu w celu użycia za autentyczne dokumentów, które pozyskiwał wcześniej i przechowywał również w zeskanowanej wersji elektronicznej, a w tym posiadał:

DOWODY OSOBISTE

- dowód osobisty (...) ważny do 07-10-2013 wydany na nazwisko **G. W. A. c. Z.** ur. (...)
- dowód osobisty wydany na nazwisko **D. P. M. (1) s. A.** ur. (...) ważny do 23-09-2012 r.
- dowód osobisty (...) ważny do 22-08-2016r. wystawiony na nazwisko **C. R. D. (1) c. M.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 28-10-2014r. wystawiony na nazwisko **K. J. (1) c. S.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 11-10-2014 r. wystawiony na nazwisko **K. L. B. c. S.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 24-10-2015r. wystawiony na nazwisko **K. D. J. s. J.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 27-06-2013r. wystawiony na nazwisko **S. R. D. (2) s. J.** ur. (...)
- dowód osobisty wystawiony na nazwisko **S. W. P. s. J.** ur. (...) ważny do 14-06-2012r.
- dowód osobisty (...) ważny do 27-02-2016r. wystawiony na nazwisko **K. G. s. R.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 12-10-2015r. wystawiony na nazwisko **Z. S. s. J.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 23-11-2014r. wystawiony na nazwisko **C. Z. s. T.** ur. (...)

- dowód osobisty (...) ważny do 29-04-2014r. wystawiony na nazwisko **K. W. J. s. P.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 10-04-2016r. wystawiony na nazwisko **P. S. (1)** s. Z. ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 13-03-2011 r. wystawiony na nazwisko **S. J.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 14-12-2011 r. wystawiony na nazwisko **M. T.** s. W. ur. (...)
- dowód osobisty wystawiony na nazwisko **G. M. K. (1)** s. J. ur. (...) ważny do 09-07-2012r.
- dowód osobisty wystawiony na nazwisko **G. J. A.** c. A. ur. (...) ważny do 29-07-2014 r.
- dowód osobisty wystawiony na nazwisko **M. Z.** s. H. ur. (...) ważny do 10-02-2014 r.
- dowód osobisty (...) ważny do 07-03-2013r. wystawiony na nazwisko **S. H.** s. A. ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 22-06-2015 wystawiony na nazwisko **P. A. M. (1)** c. J. ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 10-09-2011 r. wystawiony na nazwisko **C. Ł.** s. W. ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 20-07-2015r. wystawiony na nazwisko **P. E. K. c. J.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 14-07-2015 wystawiony na nazwisko **C. H.** s. P. ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 23-01-2014r. wystawiony na nazwisko **J. W. B. s. F.** ur. (...)
- dowód osobisty (...) ważny do 18-10-2016 wystawiony na nazwisko **D. Ś.** ur. (...)

PASZPORTY

- paszport (...) ważny do 02-04-2013 r. wydany na nazwisko **W. R. K.** ur. (...) PESEL (...)
- paszport (...) (...) ważny do 05.04.2015 wydany na nazwisko **K. A. P.** ur. (...) PESEL (...)
- paszport (...) ważny do 30.12.2013 r. wydany na nazwisko **Z. I. A.** ur. (...)
- paszport (...) ważny do 04.10.2011 r. wydany na nazwisko **K. U. M.** ur. (...)
- paszport (...) ważny do 22.11.2015 r. wydany na nazwisko **S. W.** ur. (...) PESEL (...)
- paszport (...) (...) ważny do 01.09.2015 r. wydany na nazwisko **(...) O. P.** ur. (...) PESEL (...)
- paszport (...) ważny do 07.08.2013 r. wydany na nazwisko **M. M. Z.** ur. (...) PESEL (...)
- paszport (...) ważny do 26.11.2013 r. wydany na nazwisko **(...) D.** ur. (...)
- paszport (...) wydany na nazwisko **K. B.** ur. (...)
- paszport (...) ważny do 03.07.2012 Wydany na nazwisko **S. P. T.** ur. (...) PESEL (...)
- paszport seria i numer nieznane wyd. na nazwisko: nieznane z wpisami o treści **(...) K.** ur. (...), **(...) M.** ur. (...), **(...) J.** ur. (...), w formacie typowym dla paszportów serii AA i BM
- paszport (...) ważny do 18.04.2007 r.
- wyd. na nazwisko **(...) C. J.** s. S. ur. (...)

- paszport (...) ważny do 02.04.2013 wyd. na nazwisko **B. T. M.** ur. (...)
- paszport (...) ważny do 17.11.2013 wyd. na nazwisko **Z. N. M.** ur. (...) PESEL (...)
- paszport (...) ważny do 12.11.2012 jego wyd. na nazwisko (...) **A. M. (2)** ur. (...) PESEL (...)
- KARTA POBYTU obywatela Unii Europejskiej/ (...) ważna do 28.06.2007 r. wydana na nazwisko (...) **T.** ur. (...)

PRAWA JAZDY

- prawo jazdy nr (...) wydane przez Urząd Miejski Wydział Komunikacji we W. bezterminowo wystawione na nazwisko **G. D. E.** ur. (...)
- prawo jazdy nr (...) wydane przez Prezydenta W. wystawione na nazwisko **S. M.** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Burmistrz G. wystawione na nazwisko **J. R.** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Starosta (...) wystawione na nazwisko **W. R. (2)** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Prezydent Miasta S. wystawione na nazwisko **H. J.** ur. (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Starosta (...) wystawione na nazwisko **W. K. J. (2)** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający (...) wystawione na nazwisko **K. E.** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Prezydent W. wystawione na nazwisko **W. M. N. (1)** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający nr (...) wystawione na nazwisko **W. D.** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...)organ wydający Wojewoda (...) wystawione na nazwisko **P. C. J.** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Starosta (...) wystawione na nazwisko **J. P.** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Prezydent W. wystawione na nazwisko **W. R. K.** ur. (...) PESEL (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Prezydent W. wystawione na nazwisko **S. R. W. (1) ur.** (...).
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Prezydent W. wystawione na nazwisko **S. H. J.** ur. (...)
- prawo jazdy nr (...) organ wydający Starosta (...) wystawione na nazwisko **A. S.** ur. (...)
- prawo jazdy (...) organ wydający Prezydent W. wydane na nazwisko **K. Z.** ur. (...)

DOWODY REJESTRACYJNE

- dowód rejestracyjny pojazdu nr rejestracyjny (...), marka pojazdu: R. (...), wydany na nazwisko P. S. (2)
- dowód rejestracyjny pojazdu nr rejestracyjny (...) marka pojazdu: R. (...)ti wydany na nazwisko J. J. (8)

DYPLOMY UKOŃCZENIA STUDIÓW

- dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dniu 23 czerwca 1989r. Politechnika (...) Wydział (...) J. O. ur. (...)
- dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dniu 24 czerwca 2004r Akademia (...) we W. K. J. (3) ur. (...)
- dyplom ukończenia studiów nr (...) 3 wydane w dniu 24 czerwca 2003r. (...) Wydz. Nauk H.. i (...) M. P. (2) ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów (...) / (...) wydany w dniu 6 lipca 2006r.

Politechnika (...) Wydz. (...) (...) T. S. ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów (...). (...) wyd. w dn. 2 października 1985 Akademia (...) we W. K. K. (3) ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dniu 28 czerwca 2001r. Wyższa Szkoła (...) we W.

M. D. ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dniu 17 czerwca 1994 r. (...) Wydz. Nauk H. (...) M. N. (2) ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dniu 30 czerwca 2004r. Wyższa Szkoła (...) w P. T. B. ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów (...) wydany w dniu 23 czerwca 2006r. Akademia (...) we W. R. W. (2) ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów wydany w dniu 28 czerwca 2001r. Akademia (...) we W. J. M. (1) ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów (...) wydany w dniu 24 czerwca 1996r. (...) Wydział (...) J. M. (2). (...) r.

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dniu 24 czerwca 1977r. Akademia (...) we W. R. Ł. ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dn. 24 czerwca 2003 r. (...) Wydział (...) i A. I (...) G. P. ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wydany w dniu 26 października 1996r. Politechnika (...) Wydział (...) T. D. ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wyd. w dniu 13 kwietnia 2006r. Politechnika (...) Wydział (...) i (...) J. Z. ur. (...)

-dyplom ukończenia studiów nr (...) wyd. w dn. 22 października 2003r.

Politechnika (...) ur. (...)

ŚWIADECTWA SZKOLNE

-świadectwo dojrzałości Liceum Ogólnokształcącego dla Dorosłych nr (...), blankiet (...) z dnia 5 czerwca 2001r. (...) W., Liceum Ogólnokształcące dla Dorosłych bez nazwiska osoby na którą zostało wystawione.

-świadectwo dojrzałości Liceum dla Dorosłych nr (...), blankiet (...) wydane w dniu 28 maja 2004 r. Zespół Szkół (...) we W. B. K. ur. (...)

-świadectwo dojrzałości Technikum nr (...), blankiet (...) wydane w dniu 29 maja 2002 r. Zespół Szkół (...) we W., Technikum Budowlane (...) ur. (...)

-świadectwo dojrzałości, bez numeru i daty wystawienia Zespół Szkół Budowlanych (...)

-świadectwo dojrzałości bez numeru i daty wystawienia Liceum (...) dla Dorosłych we W. B. S. (2)

-świadectwo dojrzałości, bez numeru i daty wystawienia Rolnicze (...) A. K.

-świadectwo dojrzałości Liceum Zawodowego nr (...), blankiet (...) wydane w dniu 29 maja 2000 r. Rolnicze (...) we W.

-A. D. ur. (...) świadectwo dojrzałości Liceum Zawodowego nr (...), blankiet (...) wydane w dniu 29 maja 2000 Zespół Szkół (...) we W., Liceum Zawodowe A. R. ur. (...)

-świadectwo ukończenia Liceum dla Dorosłych nr (...), blankiet (...), wydane w dniu 04 czerwca 2003 Zespół Szkół (...) we W. K. P. ur. (...)

świadectwo dojrzałości nr (...), blankiet (...) z dnia 9 czerwca 2001 r. Liceum (...) Nr(...), we W. J. K. ur. (...)

-świadectwo ukończenia Liceum Ogólnokształcącego nr (...)/ (...) z dnia 28 kwietnia 1987r. Liceum Ogólnokształcące Nr (...) we W. N. N. ur. (...)

-świadectwo ukończenia Liceum Ogólnokształcącego dla dorosłych nr (...) z dnia 22 marca 2002 r. (...) we W., Liceum Ogólnokształcące A. Ż. ur. (...)

-świadectwo szkolne nr 28/II e/ (...) z dnia 23.czerwca 2006r. Zespół Szkół Nr (...) we W., Liceum Ogólnokształcące nr (...) W. Z. ur. (...)

-świadectwo dojrzałości Technikum nr (...), blankiet (...) wydane w dniu 2 czerwca 2000 r. Zespół Szkół Nr (...) we W., Technikum (...) T. J. (1) ur. (...)

-świadectwo dojrzałości Liceum Ogólnokształcącego nr (...) (...), blankiet (...) wydane w dniu 26 maja 2003 r. Liceum Ogólnokształcące Nr (...) we W. M. K. (2) ur. (...)

-świadectwo dojrzałości Technikum dla Dorosłych nr (...), blankiet (...) wydane w dniu 9 czerwca 2003r. (...) we W., Technikum (...) A. Z. ur. (...)

KURSY ZAWODOWE

-zaświadczenie o ukończeniu kursu kierowcy wózków widłowych i platformowych o napędzie elektrycznym, spalinowym i gazowym Urząd Dozoru Technicznego Oddział we W. R. A. s. W. ur. (...)

-zaświadczenie kwalifikacyjne do obsługi (...)

-zaświadczenie kwalifikacyjne do obsługi (...)

-zaświadczenie kwalifikacyjne do obsługi (...)

DOWODY REJESTRACYJNE I KARTY POJAZDU

-dowód rejestracyjny pojazdu nr rejestracyjny (...) M. pojazdu: R. (...) wydany na nazwisko P. S. (2)

-dowód rejestracyjny pojazdu nr rejestracyjny (...) marka pojazdu: R. (...)ti wydany na nazwisko J. J. (8) sfalszowaną przez podrobienie niemiecka kartę pojazdu fahrzeugsbrief No - (...) na samochód P. (...) nr rejestracyjny M- (...)

- niemiecki dowód rejestracyjny fahrzeugschein, na samochód P. (...) nr rejestracyjny M- (...)

to jest o czyn z art. 270§3 k.k.

S. E. (1) został oskarżony o to, że:

IV. od marca 2004 roku do 12 lipca 2006 roku w I. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez T. K., w skład której wchodził: S. K. (1), P. R., P. S. (3), A. (...), (...), P. D. (1), I. S. (1), S. B., S.K., R. (...), M. (...), Z. K. (1), T. J. (2), A. C., A. S., B. S. (1), M. P. (1), J. (...), B. C. (2) i inne osoby mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na organizowaniu obywatelom Ukrainy przekroczenia wbrew przepisom granicy państwowej z Polski do Czech oraz z Polski do Niemiec

to jest o czyn z art. 258§1 k.k.

V. w okresie od marca 2004 roku do 12 lipca 2006 roku w I. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez T. K., w skład której wchodziły osoby wymienione w punkcie I zarzutu i inne osoby w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie organizował nie mniej niż 90 obywatelom Ukrainy przekroczenie wbrew przepisom granicy państwowej z Polski do Czech oraz z Polski do Niemiec, w ten sposób, że udostępniał pomieszczenie mieszkalne wraz z kuchnią w swoim domu w I. przy ul. (...) gdzie obywatele Ukrainy oczekiwali na przekroczenie granicy RP, umożliwiał wykonywanie w pomieszczeniu swojej posesji fotografii obywatelom Ukrainy, które następnie wykorzystywane były do dobierania polskich paszportów lub dowodów osobistych, którymi ob. Ukrainy legitymowali się podczas przekraczania granicy RP

a w tym :

w okresie od 2 do 6 czerwca 2006 roku udział w organizacji przekroczenia wbrew przepisom granicy RP przez obywatelkę Ukrainy O. T. udostępniając jej pomieszczenie mieszkalne w swoim domu, gdzie oczekiwała na przekroczenie wbrew przepisom granicy RP,

to jest o czyn z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

L. Z. został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie od 2004 roku do sierpnia 2005 roku w rejonie m. B., B., Z. i innych miejscowościach, brał udział oraz kierował wraz z T. R. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodziły również P. D. (2), M. M. (3), K. K. (4), M. M. (4), M. N. (3) i inne osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na organizowaniu obywatelom Ukrainy przekroczenia wbrew przepisom granicy państwowej z Polski do Czech oraz z Polski do Niemiec.

to jest o czyn z art. 258§1 i 3 k.k.

XIV. w okresie od 2004 roku do sierpnia 2005 roku w rejonie m. B., B., Z. i innych miejscowościach, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie mniej niż kilkadziesiąt organizował wbrew przepisom przekroczenia granicy państwowej z Polski do Czech oraz z Polski do Niemiec w ten sposób, iż działając na zlecenie osób wchodzącymi w skład innych grupach przestępczych, które zlecały mu przeprowadzanie obcokrajowców zamierzających przedostać się na terytorium państw Europy Zachodniej, organizował ich transport w rejon przygraniczny polsko - czeski oraz polsko – niemiecki, gdzie obcokrajowcy przeprowadzani byli wbrew obowiązującym przepisom na terytorium Republiki Czech oraz Republiki Federalnej Niemiec, a następnie przez członków grupy lub inne osoby odwożeni w wyznaczone miejsca na terytorium tych państw, przy czym w trakcie dokonywanych przerzutów utrzymywał stały kontakt telefoniczny, w celu koordynacji działań pomiędzy poszczególnymi osobami biorącymi udział w przerzucie, a nadto rozliczał się finansowo za udane przerzuty z pozostałymi członkami grupy

to jest o czyn z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 2 października 2013 roku (sygnatura akt III K 436/10), rozstrzygnął:

I. uznaje **oskarżonego B. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku z tym, że przyjął, iż brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez ustaloną osobę w skład której wchodziły: S. E. (2), I. S. (1) i inne ustalone osoby tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

II. uznał **oskarżonego B. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 274 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1

k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności** oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. **karę 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny** określając wysokość jednej stawki dziennej **na kwotę 10 (dziesięć) złotych**;

III. uznał **oskarżonego B. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 270 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec **oskarżonego B. C. (1)** w pkt. I-III kary pozbawienia wolności i wymierzył mu **karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

V. na podstawie art. 69 k.k., art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec **oskarżonego B. C. (1)** w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności na okres **5 (pięciu) lat** próby;

VI. na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał w okresie próby **oskarżonego B. C. (1)** pod dozór kuratora sądowego;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył **oskarżonemu B. C. (1)** na poczet orzeczonej wobec niego w pkt. III kary grzywny okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 29 stycznia 2007 r. do dnia 30 sierpnia 2007 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył **oskarżonemu B. C. (1)** na poczet orzeczonej wobec niego w pkt. IV kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 30 sierpnia 2007 r. do dnia 21 grudnia 2007 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności;

IX. uznał **oskarżonego S. E. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku z tym, że przyjął, iż brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez ustaloną osobę w skład której wchodził: B. C. (2), I. S. (1) i inne ustalone osoby tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

X. uznał **oskarżonego S. E. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności** oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę **200 (dwustu) stawek dziennych grzywny** określając wysokość jednej stawki dziennej **na kwotę 20 (dwudziestu) złotych**;

XI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec **oskarżonego S. E. (1)** w pkt. IX i X kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XII. na podstawie art. 69 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec **oskarżonego S. E. (1)** w pkt. XI kary łącznej pozbawienia wolności na okres **4 (czterech) lat** próby;

XIII. na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał w okresie próby **oskarżonego S. E. (1)** pod dozór kuratora sądowego;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył **oskarżonemu S. E. (1)** na poczet orzeczonej wobec niego w pkt. X kary grzywny okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 2 sierpnia 2006 r. do dnia 18 października 2006 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

XXXV. uznał **oskarżonego Ł. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 258 § 1 i § 3 k.k. z tym, że przyjął, że brał udział oraz kierował zorganizowaną grupą przestępczą wraz z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 4 i 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę **7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XXXVI. uznał **oskarżonego Ł. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 4 i 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę **500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych**;

XXXVII. na podstawie art. 69 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec **oskarżonego Ł. Z.** w pkt. XXXV kary pozbawienia wolności na okres **4 (czterech) lat** próby;

XXXVIII. na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał w okresie próby **oskarżonego Ł. Z.** pod dozór kuratora sądowego;

XXXIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył **oskarżonemu Ł. Z.** na poczet orzeczonej wobec niego w pkt. XXXVI kary grzywny okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 15 marca 2007 r. do dnia 10 grudnia 2007 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

LXIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych B. C. (1), S. E. (1), M. M. (4), P. M. (2), I. S. (2), W. R. (1) i Ł. Z., od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłat w sprawie zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym nie pogodzili się oskarżeni: B. C. (1), S. E. (1) i Ł. Z..

Obrońca oskarżonego B. C. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia, wyrażającej się uznaniem, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez T. K., w sytuacji kiedy żadna z ok. 30 osób wchodzących w skład tej grupy nie ma żadnej wiedzy o oskarżonym, a sama osoba kierująca grupą wskazała na inne osoby, które dostarczały, przerabiała i podrabiała dokumenty, co z punktu widzenia charakteru działalności grupy potrzebującej takich dokumentów, uniemożliwia stwierdzenie, że nikt z członków nie miał wiedzy o B. C. (1), jak również, że przekazano by wykonywanie takich czynności osobie zaufanej.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na ustaleniu, iż:

- oskarżony – B. C. (1) – miał jakikolwiek kontakt z zorganizowaną grupą przestępczą kierowaną przez T. K.,
- oskarżony miał świadomość występowania i działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez T. K.,
- oskarżony czynił przygotowania do popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. E. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów, co przejawiało się w:

1. wyciągnięciu błędnych wniosków z dowodu w postaci zeznań świadka T. K. w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i uznaniu, że T. K. jest kuzynem oskarżonego S. E. (1), co skutkowało bezpodstawną odmową wiarygodności zeznaniom tego świadka, podczas gdy T. K. nie jest spokrewniony

z oskarżonym S. E. (1), co wynika m.in. z protokołu rozprawy z dnia 19.01.2012 r. (k. karta 24716v), gdzie wyraźnie wskazano na stosunek do stron: obcy;

2. bezpodstawnej odmowie wiarygodności zeznaniom świadka G. E., podczas gdy sam fakt pozostawania przez tego świadka z oskarżonym S. E. (1) w związku małżeńskim zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego nie mógł uzasadniać uznania zeznań za niewiarygodne;

II. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie istotnych okoliczności ujawnionych podczas rozprawy głównej, tj. dowodów z zeznań świadków: S. B., P. D. (3), B. S. (3), P. D. (4), S. K. (1), P. S. (3), Z. K. (2), P. R., podczas gdy z zeznań ww. świadków wynika m.in. że oskarżony S. E. (1) nie miał wiedzy o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej i nie był jej członkiem (nie mógł zatem również organizować nielegalnego przekroczenia granicy) oraz brak jest przy tym jakichkolwiek podstaw do pominięcia zeznań ww. świadków lub do uznania ich za niewiarygodne;

III. obrazę przepisów prawa materialnego to. art. 258 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony S. E. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej wyłącznie na tej podstawie, że wynajmował miejsca noclegowe osobom wchodzącym w skład tej grupy, podczas gdy w ustalonym przez Sąd Okręgowy stanie faktycznym nie doszło do realizacji żadnego ze znamion strony podmiotowej ani przedmiotowej tego czynu zabronionego, w szczególności:

1. oskarżony S. E. (1) nie widział o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez T. K., a zatem nie mógł brać w niej udziału,

2. niezależnie od powyższego samo wynajmowanie miejsc noclegowych osobom wchodzącym w skład zorganizowanej grupy przestępczej nie stanowi realizacji znamienia strony przedmiotowej czynu, o którym mowa w art. 258 § 1 k.k. tj. „brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej”,

IV. obrazę prawa materialnego, tj. art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony S. E. (1) organizował innym osobom wbrew przepisom ustawy przekraczanie granic Rzeczypospolitej wyłącznie na tej podstawie, że wynajmował miejsca noclegowe osobom wchodzącym w skład zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej się organizowaniem innym osobom nielegalnego przekraczania granic Rzeczypospolitej, podczas gdy w ustalonym przez Sąd Okręgowy stanie faktycznym nie doszło do realizacji żadnego ze znamion strony podmiotowej ani przedmiotowej tego czynu zabronionego, w szczególności:

1. oskarżony S. E. (1) nie wiedział o procedurze organizowania innym osobom wbrew przepisom ustawy przekroczenia granic Rzeczypospolitej, a czyn zabroniony z art. 264 § 3 k.k. może zostać popełniony wyłącznie w zamiarze bezpośrednim;

2. niezależnie od powyższego, samo wynajmowanie miejsc noclegowych osobom trudniącym się organizowaniem nielegalnego przekraczania granic Rzeczypospolitej nie stanowi realizacji znamienia strony przedmiotowej czynu zabronionego, o którym mowa w art. 264 § 3 k.k. tj. „organizowania innym osobom wbrew przepisom ustawy przekraczania granic Rzeczypospolitej.”

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o:

1. na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. – o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie oodmiennie co do istoty sprawy, poprzez:

a. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów oraz

b. zasądzenie – zgodnie z art. 626 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt. 2 k.p.k. – na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa kosztów procesu, w tym kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w wysokości (z uwagi na uzasadniony nakład pracy obrońcy i skomplikowany charakter sprawy) nie niższej niż trzykrotność stawki minimalnej wynikającej z

Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu.

2. Na wypadek, gdy Sąd Apelacyjny uznał, że zebrane dowody nie pozwalają na zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

3. Na wypadek, gdyby Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej apelacji nie wykazano należycie braku pokrewieństwa pomiędzy oskarżonym S. E. (1) i świadkiem T. K. (w szczególności, że osoby te nie są kuzynami), na podstawie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. wniósł o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania oskarżonego go S. E. (1) oraz świadka T. K. na okoliczność braku jakiegokolwiek pokrewieństwa pomiędzy tymi osobami.

Obrońca oskarżonego Ł. Z. zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania za czyn z art. 258 § 3 k.k. Obrońca sprecyzował zakres zaskarżenia podczas rozprawy odwoławczej i zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał w-pływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w szczególności zaś, że nie kierował, w sytuacji, gdy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie daje jednoznacznych podstaw do stwierdzenia, że oskarżony swymi działaniami tempore criminis wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 258 kk.

II. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 434 § 1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 4 kk, polegającą na braku należytego wskazania na jakiej podstawie prawnej Sąd Okręgowy uznał oskarżonego winnym czynów zabronionych z art. 258 k.k.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 258 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z. nie są zasadne.

Zasadna natomiast jest apelacja obrońcy oskarżonego S. E. (1), w tym zwarty w niej alternatywny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy tego oskarżonego Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

I

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego S. E. (1).

Zarzuty sformułowane w apelacji, w szczególności dotyczące niedostatków uzasadnienia zaskarżonego wyroku, są trafne.

Otóż Sąd Okręgowy, tłumacząc w motywach zaskarżonego wyroku (strony 36-38) powody, w następstwie których doszedł do przekonania o sprawstwie oskarżonego S. E. (1), bardzo mocno akcentuje zeznania świadka, który „szczegółowo opisał warunki pobytu obcokrajowców u oskarżonego w mieszkaniu”. Sąd Okręgowy nie podaje jednak ani imienia i nazwiska tego świadka, ani żadnych innych danych lub okoliczności, które mogłyby pozwolić na zidentyfikowanie tego świadka i tym samym sięgnięcia do treści jego zeznań w ramach kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku.

Na próżno też doszukiwać się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów, i ich rzetelnej oceny, które legły u podstaw uznania przez Sąd Okręgowy, że oskarżony S. E. (1) miał świadomość tego, że bierze udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez T. K.. Zamiast tego Sąd Okręgowy poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że: „Sąd jednoznacznie ustalił, iż oskarżony S. E. (1) działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej

się organizowaniem przekroczenia granicy wbrew przepisom ustawy przez cudzoziemców” (strona 37 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sprzeciw Sądu Apelacyjnego budzi także ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy (strony 37 i 38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), sprowadzająca się do uznania za niewiarygodne zeznań T. K. na tej podstawie, że ma on być kuzynem oskarżonego (co – jak wynika z apelacji i wyjaśnień S. E. (1) złożonych na rozprawie odwoławczej – jest na dodatek nieprawdą) oraz G. E. dlatego, że jest żoną oskarżonego (strona 45 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Okręgowy, co prawda słusznie zauważa, że zeznania osób bliskich dla oskarżonych mogą być w znacznym stopniu nacechowane subiektywizmem, ale nie oznacza to wcale, że zeznania takie są z gruntu niewiarygodne. Nie ma tu bowiem żadnego automatyzmu. Rzecz jedynie w tym, aby zeznania takich osób oceniane były ze szczególną ostrożnością, o ile to możliwe w konfrontacji z treścią pozostałych dowodów przeprowadzonych na rozprawie. Nie znajduje żadnego oparcia w polskim prawie dowodowym dyskredytowanie wiarygodności zeznań osób bliskich dla oskarżonych, wyłącznie na tej tylko podstawie.

Tymczasem *in concreto*, z dowodów przeprowadzonych na rozprawie, może wynikać stan faktyczny zupełnie odmienny w porównaniu z tym, jaki ustalił Sąd Okręgowy. Wynika to przede wszystkim z zeznań: S. B., P. D. (3), B. S. (3), P. D. (4), S. K. (1), P. S. (3), Z. K. (3) i P. R., z których wynika, że oskarżony S. E. (1) nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez T. K. oraz w przestępstwach popełnianych w jej ramach. Dowody te natomiast zostały przez Sąd Okręgowy pominięte. Nie zostały ocenione, a bez tego rzetelna analiza dowodów obyć się nie może. W tym świetle stwierdzenie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony S. E. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez T. K., jest arbitralne, dowolne, co wyklucza możliwość jego zaakceptowania przez Sąd Odwoławczy.

Niczego w tej sprawie nie przesądzając, przy ponownym rozpoznaniu, zechce Sąd Okręgowy, po starannym przeprowadzeniu wszystkich dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy oskarżonego S. E. (1), dokonać rzetelnej, zgodnej z treścią tych dowodów, ich oceny.

Należy przy tym pamiętać, że podmiotowym warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. jest wina umyślna w formie zamiaru bezpośredniego lub quasi-ewentualnego, który zachodzi, gdy sprawca nie ma pewności co do przestępnego charakteru związku lub zorganizowanej grupy, w której uczestniczy, godząc się z taką możliwością. Skoro zatem występkiem z art. 258 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, to należy wykazać, że dana osoba miała świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar działania w jej ramach.

Jednakże odnotować tutaj także należy, że nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że sprawca nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, to nie zwalnia go to oczywiście od odpowiedzialności za inne, samodzielne przestępstwa.

II

Odnosnie do apelacji obrońców oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z..

W obu apelacjach postawiono ***zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. (punkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego B. C. (1) oraz punkt II apelacji obrońcy oskarżonego Ł. Z.).***

Zarzut ten jest chybiony z następujących powodów.

Przede wszystkim Sąd I instancji wykorzystał w toku rozprawy głównej wszelkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia i twierdzeń obrony, w granicach niezbędnych dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa, winy, kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, a w końcowym rezultacie dla rozstrzygnięcia o prawnej odpowiedzialności oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z..

W szczególności Sąd meriti przesłuchał w toku rozprawy oskarżonych, w zakresie w jakim zdecydowali się oni na złożenie wypowiedzi przed Sądem, odczytując w pozostałym zakresie wcześniej składane przez nich wyjaśnienia. W sposób nienaganny Sąd przeprowadził dowody z zeznań świadków, w wypadkach dostrzeganych rozbieżności w treści oświadczeń składanych na kolejnych etapach postępowania w sprawie, lub niepamięci szczegółów zdarzenia, odczytując protokoły wcześniej złożonych przez nich zeznań.

W tej sprawie miała także znaczenie bezpośredniość postępowania dowodowego na rozprawie głównej. Nie ulega wątpliwości, że zasada bezpośredniości odgrywa obok zasady swobodnej oceny dowodów rolę trudną do przecenienia.

To właśnie Sąd pierwszej instancji dowody z wyjaśnień oskarżonych, a także z zeznań świadków, przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez każdego z oskarżonych wyjaśnienia kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanymi, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z osobami przesłuchiwanymi stwarzał właściwe warunki dla oceny wiarygodności składanych przez nich wyjaśnień i zeznań.

W wyczerpującym, w tej mierze, uzasadnieniu pisemnym wyroku, sporządzonym starannie i z dbałością o uwzględnienie i szczegółową analizę wszelkich faktów w sprawie istotnych, Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do faktycznej podstawy wyroku i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.); a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k.

Zasadnym w tej sytuacji będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu sformułowanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominał istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolnoodwoławczej.

Zarzut przy tym obraży przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy nadto sąd nie orzeknie, z obrażą art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. Tego rodzaju uchybień, tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu meriti, sąd odwoławczy - jak wyżej wskazano - nie stwierdził i ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnił skarżący.

Wbrew temu co wynika z apelacji dowody, które podlegały weryfikacji Sądu Okręgowego, ocenione zostały zgodnie z regułami swobody określonymi w art. 7 k.p.k., a swoje w tym względzie stanowisko Sąd ten w sposób należyty umotywował w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugich i to według klucza najkorzystniejszego dla oskarżonych. Mając na uwadze zasady prawa dowodowego o wartości dowodowej nie decyduje to czy poszczególne dowody są korzystne albo niekorzystne dla oskarżonego, ale treść każdego z dowodów konfrontowana z innymi dowodami. Istotne także jest, by - tak jak w przedmiotowej sprawie uczynił to Sąd Okręgowy - stanowisko takie zostało należycie i przekonująco

uzasadnione, a ocena ta była wszechstronna i wnikliwa. Słusznie więc, bo zgodnie z tymi zasadami, postąpił Sąd Okręgowy, kiedy preferencjom tym nie uległ.

Odmienne ocena dowodów, korzystna dla oskarżonych, jest naturalnie prawem apelujących. Nie wynika z niej jednak samo przez się, by ocena dokonana w sprawie przez Sąd Okręgowy charakteryzowała się dowolnością.

Równość wobec prawa, stanowiąca podstawę wszelkiej sprawiedliwości, wymaga, aby zasady postępowania dowodowego były stosowane bez względu na to kto in concreto na tym korzysta a kto traci. Nie ma więc w polskim prawie dowodowym takiej reguły, która nadawałaby pierwszeństwo dowodom korzystnym dla oskarżonego przed dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść, tak jak i nie ma reguły o przeciwstawnej wymowie.

Sąd orzekający ma prawo, a nawet obowiązek, oceniania wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi sądu w chwili rozstrzygnięcia wszystkich okoliczności. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Z obowiązku tego Sąd Okręgowy wywiązał się należycie. Sąd ten bowiem wnikliwie analizował wszystkie wyjaśnienia B. C. (1) i Ł. Z. oraz zeznania świadków i logicznie wykazał, które i dlaczego oraz w jakim zakresie są wiarygodne. Ocenę tę przeprowadzono z poszanowaniem zasady obiektywizmu, na podstawie wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego. Nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów) czy logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc w sposób odpowiadający zasadzie swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

W wypadku zatem, gdy pewne ustalenia faktyczne (tak, jak w tej sprawie) zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen, a tego w apelacji nie wykazano.

III

W apelacjach obrońców oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z. postawiono także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (odpowiednio punkty 2 i 1).

Zarzut ten jest chybiony.

Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanosti określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), na przykład: błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: "gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania", nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze "dowolności". Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego,

lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58). Natomiast zarzut błędu w ustaleniach o charakterze "braku" wiąże się ze wskazaniem nowych faktów lub dowodów (zob. art. 427 § 3 k.p.k.).

Tym samym zarzut taki może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 k.p.k.). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 k.p.k., nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia.

Po przeprowadzeniu przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej należy stwierdzić, że Sąd I instancji, w tej mierze, w sposób poprawny zgromadził materiał dowodowy, dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych, a także wyprowadził słuszne wnioski co do winy oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z..

Apelujący stawiają tezy, które – w ich przekonaniu – mają uzasadniać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Opiera się ona na założeniu, że to oskarżeni B. C. (1) i Ł. Z., nieprzyznający się do sprawstwa, wyjaśnili prawdę, natomiast dowody ich obciążające nie są wiarygodne.

Tym samym obrońcy ponownie forsują stanowisko jakie w swoich wyjaśnieniach zajęli oskarżeni. Wskazują przy tym fragmenty innych dowodów, które mają świadczyć o wiarygodności wersji przedstawionej przez każdego z oskarżonych. Z całą stanowczością trzeba podkreślić – dowodów i wersji, których treść była Sądowi Okręgowemu doskonale znana i została przez ten Sąd należycie rozważona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 40-41).

Na tym przede wszystkim gruncie skarżący wyrażają przekonanie, że zebrane dowody i ujawnione okoliczności, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne nie dawały podstawy do przyjęcia, że oskarżeni B. C. (1) i Ł. Z. są sprawcami przypisanych im czynów.

W związku z tak sporządzonymi zarzutami i takim jak wyżej scharakteryzowano ich uzasadnieniem, merytoryczne odniesienie się do ich słuszności lub błędności nie jest możliwe. Wymagałoby to bowiem powtórzenia całego toku rozumowania Sądu pierwszej instancji, przeprowadzenia powtórnie analizy dowodów, odtworzenia podstaw dokonanych przez ten Sąd ustaleń faktycznych, czyli powtórzenia postępowania rozpoznawczego z tą różnicą, że dokonanego nie w oparciu o bezpośrednią realizację dowodów, lecz wyłącznie w oparciu o dowody z zawartych w aktach sprawy dokumentów. Takie wszakże przedsięwzięcie byłoby oczywiście sprzeczne z funkcją kontrolną sądu odwoławczego, która z racji samej swej istoty nie może polegać na powtórzeniu czynności kontrolowanych.

Wystarczy zatem powiedzieć, że Sąd Okręgowy – wbrew temu co wynika z apelacji – trafnie wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione albo nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wszelkie wątpliwości jakie wysunięto w apelacjach zostały właśnie tam rozwiane.

IV

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego B. C. (1) należy odnotować.

Przede wszystkim nieuprawnione jest oczekiwanie skarżącego co do tego, że dla przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, czy mechanizmu jej funkcjonowania. Nie jest również uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie. Jest tak dlatego, że strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by

je realizowano, a nadto wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech.

W realiach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Sąd I instancji trafnie uznał, że wskazane wyżej przesłanki zachodziły. Świadczy o tym szereg argumentów, które zasadnie dostrzeżone, zostały przez Sąd Okręgowy bezbłędnie ocenione i zaakcentowane.

Ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy mają solidne podstawy dowodowe. Przede wszystkim w zeznaniach: Z. K. (3), R. U. i M. W.. Znajdują także pełne potwierdzenie w dowodach rzeczowych uzyskanych w rezultacie przeszukania. Otóż u oskarżonego zakwestionowano przecież dziesiątki dokumentów oraz plików zawierających zeskanowane dokumenty, w znacznej mierze już sfalszowane przez oskarżonego, a w pozostałej części do tego przygotowane. Są to: dowody osobiste, paszporty, prawa jazdy, dowody rejestracyjne i karty pojazdów, dyplomy ukończenia studiów, świadectwa szkolne i zaświadczenia o ukończeniu kursów zawodowych obcych osób.

W tym świetle na próżno obrońca stara się przekonać, że gromadzenie tego rodzaju dokumentów, czy ich skanów, obcych osób i to w połączeniu z szerokim oferowaniem swoich przestępczych, bez mała hurtowych, usług w zakresie fałszowania dokumentów, zachwalaniem, wręcz reklamowaniem swoich metod i sprzętu jakim oskarżony dysponował, nie jest w stanie uzasadnić stanowiska, jakie w zaskarżonym wyroku zajął Sąd Okręgowy. Bezbłędnie zatem Sąd I instancji ustalił, że na podstawie tych dowodów i wynikających z nich okoliczności, sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów nie nasuwa żadnych wątpliwości.

Tym samym nie może być skutecznie kwestionowane przed Sądem ustalenie, w szczególności nie czyni tego obrońca w apelacji, że oskarżony B. C. (1) po prostu dobrze zdawał sobie sprawę, że bierze udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Jako fałszerz dokumentów stanowi jej ważny element, gdyż bez jego udziału grupa ta nie byłaby w stanie osiągnąć swojego celu – popełniania przestępstw polegających na organizowaniu obywatelom Ukrainy przekroczenia wbrew przepisom granicy państwowej z Polski do Czech oraz z Polski do Niemiec. W każdym razie bez jego udziału osiągnięcie tego celu byłoby bardzo znacznie utrudnione.

V

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego Ł. Z. należy odnotować.

Obrońca nie ma racji nawet w sprecyzowanym przez siebie zakresie.

Jest tak dlatego, ponieważ to m.in. właśnie z wyjaśnień oskarżonego Ł. Z. jasno wynika, że brał on udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Oskarżony nie krył tego, że jego udział polegał na organizowaniu, przeprowadzaniu i transportowaniu obcokrajowców celem nielegalnego przekroczenia granicy. Zresztą oskarżony pogodził się przecież z przypisaniem mu innego czynu (punkt XXXVI części rozstrzygającej, punkt XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku), z którego wprost wynika, że oskarżony popełnił ten czyn działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Natomiast uwzględniając zeznania: T. R. (2), K. K. (4) i M. W. jest najzupełniej oczywiste, że Ł. Z. był „liderem” tej zorganizowanej grupy przestępczej. Kierował bowiem tą grupą, dzielił i wypłacał kompanom (m.in. K. K. (4)) zysk uzyskany z tego procederu.

W tym świetle brak pewności świadka T. K., akcentowany w apelacji, nawet gdyby przyjąć, że faktycznie kontaktował się on i rozliczał z T. R. (1) nie może posiadać takiego waloru, na jaki wskazuje w apelacji skarżący. Nie jest to bowiem wykluczone, że rolą T. R. (2) było m.in. kontaktowanie i rozliczanie się z T. K. z polecenia oskarżonego Ł. Z..

Sąd Apelacyjny nie podziela obaw skarżącego, że T. R. (2) bezpodstawnie obciąża oskarżonego Ł. Z.. Jest tak przede wszystkim dlatego, ponieważ T. R. (2) wcześniej poniósł już odpowiedzialność karną za przypisane mu innym, prawomocnym wyrokiem, przestępstwa. O ile nawet, hipotetycznie tylko, można przyjąć, że w postępowaniu przygotowawczym mógł on, kierując się partykularnym interesem, pomniejszać swoją rolę w przestępstwie, to po

skazaniu nie sposób tego uznać. Otóż przed Sądem, w tej sprawie, świadek ten nie miał już żadnego wiadomego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego Ł. Z.. Wręcz przeciwnie, gdyby podzielić zapatrywanie skarżącego – narażałby się tym na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. W każdym razie obrońca nie dostarcza w apelacji takich informacji lub argumentów, które mogłyby nasuwać uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności relacji T. R. (2), K. K. (4), czy M. W..

VI

Czyny przypisane oskarżonym B. C. (1) i Ł. Z. zostały prawidłowo opisane i zakwalifikowane.

Kara wymierzona każdemu z oskarżonych, tak za poszczególne przypisane im przestępstwa, jak i kara łączna pozbawienia wolności (co dotyczy oskarżonego B. C. (1)) – w świetle okoliczności zasadnie dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy i właściwie ocenionych (strony 60-65 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), w szczególności tych obciążających poszczególnych oskarżonych – jest karą zasłużoną i sprawiedliwą.

O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę (a tak właśnie jest w tej sprawie), uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary określonych w art. 53 k.k.

Kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego B. C. (1) mieści się w granicach ustawowych (art. 86 § 1 k.k.). I tej kary, mając na względzie trafną argumentację Sądu Okręgowego, nie można uznać za nadmiernie surową, skoro orzeczono ją przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

VII

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Od oskarżonych B. C. (1) i Ł. Z. zasądzono na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, wobec ustalenia, że każdy z oskarżonych jest w stanie ponieść te wydatki bez nadmiernego wysiłku finansowego. Rozstrzygnięcie to odpowiada regule zawartej w 633 k.p.k. i w art. 636 § 1 i 2 k.p.k., co oznacza m.in., że każdy z oskarżonych jest zobowiązany do poniesienia wspólnych kosztów procesu w 1/2 części.